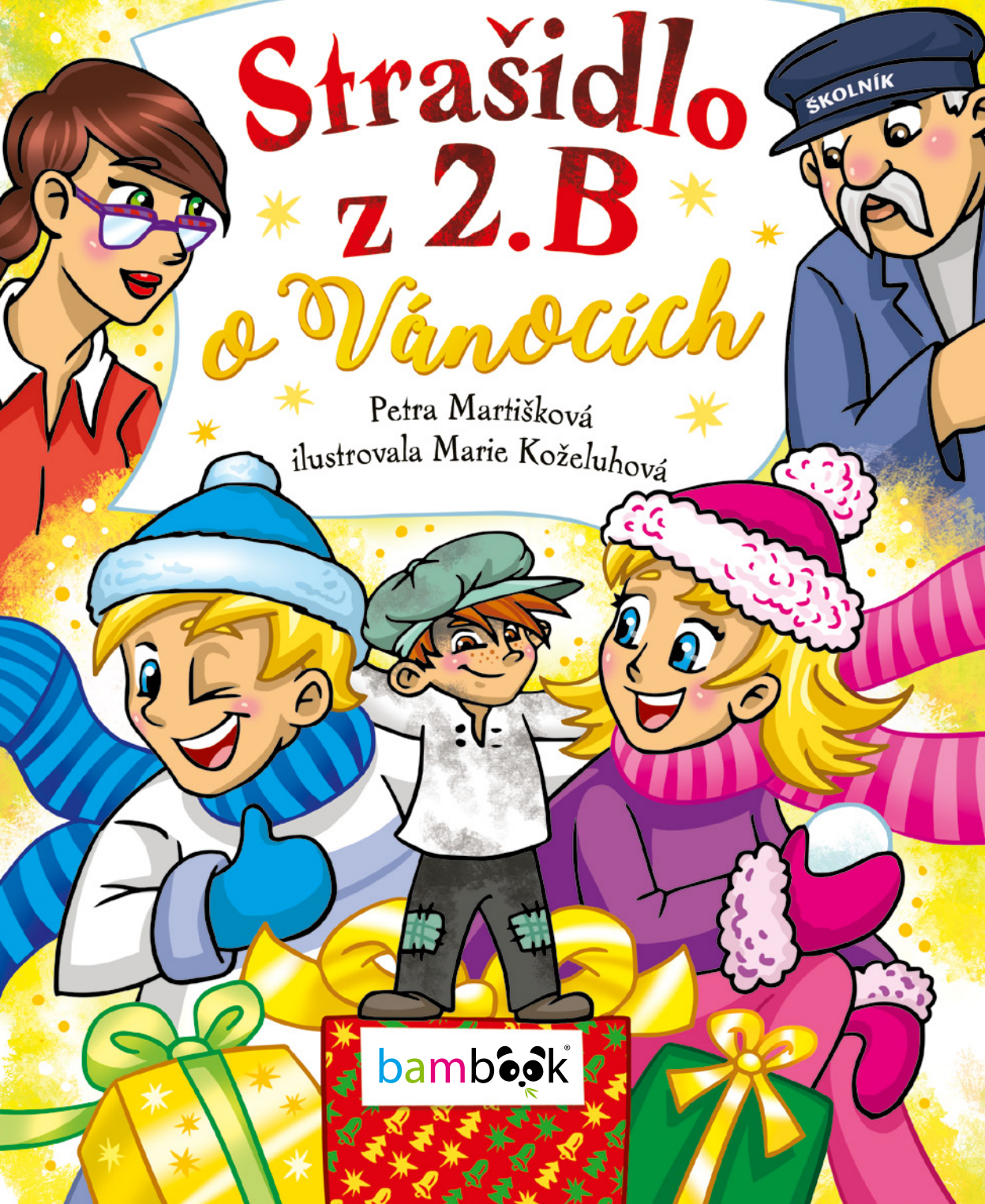


# Strážidlo z 2.B

## o Vánocích

Petra Martišková  
ilustrovala Marie Koželuhová



bambôök®

bambôk®

# Strašidlo z 2.B o Vánocích

Petra Martišková  
ilustrovala Marie Koželuhová



bambóok®

**Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy**

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

**Petra Martišková**

## **Strašidlo z 2. B o Vánocích**

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

[www.grada.cz](http://www.grada.cz)

jako svou 8672. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Zuzana Burdová

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2022

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2022

ISBN 978-80-271-6666-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-3727-5 (print)





Předmluva .....	7
Slavné strašidlo .....	9
Špióni a indiáni .....	13
Tady žádné strašidlo nebydlí! .....	17
Čmoudík musí pryč! .....	21
Tajný plán .....	25
Prvního prosince .....	29
Vánoční přípravy .....	35
Vánoce u Čmoudíků .....	40
Když se čerti rojili .....	45
A přišla zima .....	50
Jak netáhla kamna .....	54
Smutný Čmoudík .....	59
Vánoční překvapení .....	63





## Předmluva

Anička s Vítkem jsou sourozenci, ale ne ledajací. Jsou to totiž dvojčata. A i když se někdy trošku pohádají, většinou spolu táhnou za jeden provaz. Společně také docela nedávno nastoupili do 2.B v úplně nové škole ve Vystrkově, kam se s rodiči přestěhovali. Nejdřív se jim tam vůbec nechtělo, protože nikoho neznali. Ale kdyby jim teď někdo řekl, ať se vrátí zpátky do města, určitě by se bránili zuby nehty. Ne snad že by škola ve Vystrkově byla hezčí než jejich stará škola. Ale měla něco, co žádná jiná škola neměla. Měla totiž staříčká kamna, ve kterých se už dávno netopilo, podivně v nich škrundalo a dvířka pěkně vrzala.

Určitě teď, milé děti, vrtíte nechápavě hlavou a říkáte si: „To je toho! Stará kamna, pche! A navíc vržou a skřípou. To bychom ve třídě mít docela určitě nechtěly!“

Ale chtěly, věřte mi! Protože tahle kamna nejsou jen tak obyčejná. Tedy kamna vlastně úplně obyčejná jsou, ale mají hodně zvláštního obyvatele. Bydlí v nich totiž strašidlo – strašidlo z komína a jmenuje se Čmoudík.

Jak už to u strašidel bývá, Čmoudík je pěkné číslo a celé 2. B prováděl pořádné lumpárny. Dneska už jsou z nich nerozluční kamarádi. Však spolu všichni zažili spoustu legrace.

Chtěli byste si ji taky užít? Tak to jste na správném místě. Ve Vystřkově totiž právě začíná zima, za dveřmi je čertovský rej, ale hlavně se blíží Vánoce – nejkrásnější svátky v roce. A nebyl by to náš Čmoudík, aby kolem něj zase nebylo pořádné pozdvižení. Jak asi ty letošní Vánoce ve 2. B dopadnou?



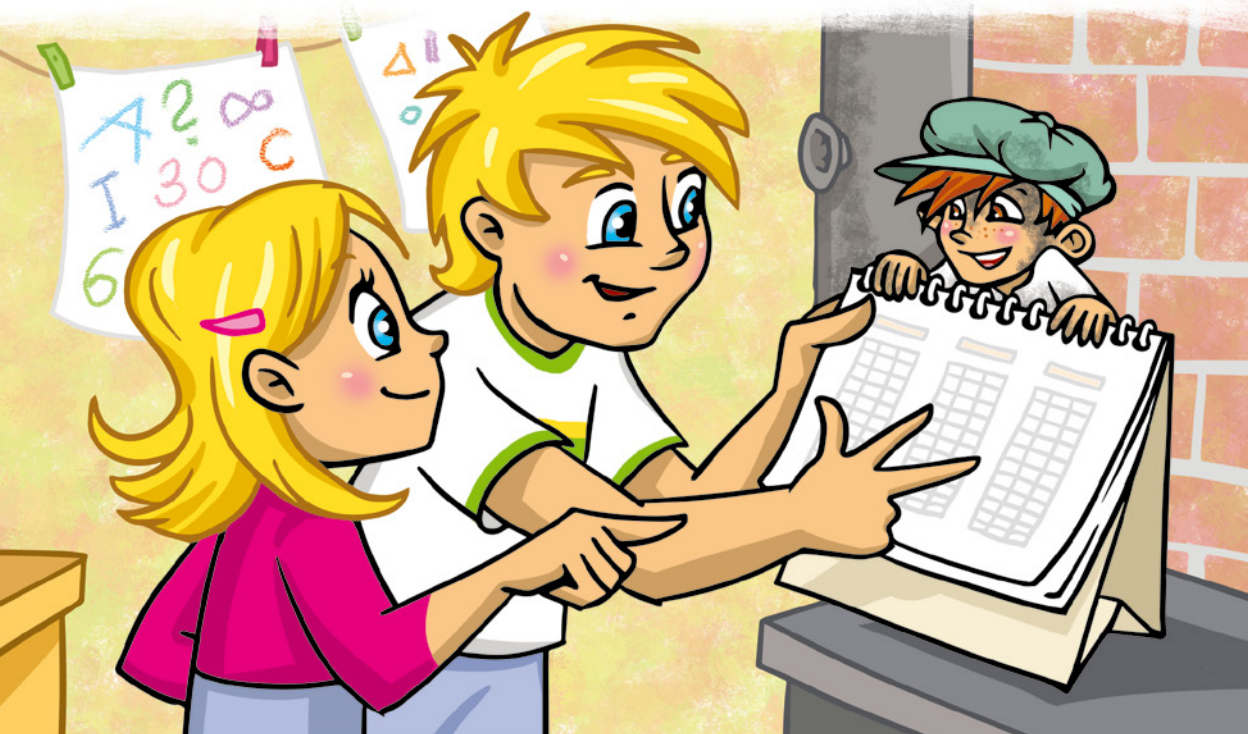




## Slavné strašidlo

Už to byly tři měsíce, co se dvojčata Vítek a Anička přistěhovala do Vystrkova, a tři měsíce, co ti dva nastoupili do úplně nové školy. Tehdy se snažili přemluvit maminku a tatínka, aby se vrátili zpátky do staré školy do Lhoty. Tak moc se jim do nové třídy nechtělo. Ale na to už Anička s Vítkem dávno zapomněli, protože to už byly tři měsíce, co ve třídě ve starých kamnech objevili strašidlo.

Že jste o něm ještě neslyšely, děti? Tak to je tedy vážně zvláštní, protože tohle strašidlo se už navyvádělo spousty lotrovin a lumpáren. Dodnes se o tom vypráví široko daleko. A že to byly nějaké lotroviny. Třeba jako tenkrát, když



přepsalo celé 2. B písemnou práci z matematiky. Všechny děti pak dostaly od paní učitelky čtyřky a pětky, dokonce i jedničkáři. Nebo jak se najednou všem začaly prapodivně ztrácet věci. Tu penál, tam zase bačkorky, někomu chyběla svačina a dalšímu sešit s domácím úkolem. A co teprve když strašidlo druhákům zničilo celou podzimní výzdobu! Moc se tehdy zlobili, protože ji museli dělat celou znovu.

Nikoho tehdy ani nenapadlo, že ve staříčkových kamnech, která už dávno nesloužila, bydlí docela malé strašidlo. Kamna stála ve třídě celou věčnost a nikdo si jich nevšímal. Vždyť teď už je ve všech třídách moderní topení. Pan školník navíc paní učitelce dlouho sliboval, že kamna rozebere a odnese.

„Akorát nám tu překáží, a to nemluvím o tom, jak se z nich práší,“ stěžovala si paní učitelka.

„Ano, ano, však já vím, zítra je odnesu,“ sliboval pan školník.

Jenže měl tolik práce, že druhý den na kamna úplně zapomněl. A další den taky. A ten třetí taky. A tak to šlo celou věčnost.

Děti byly nakonec moc rády, že pan školník pořád neměl čas. Jednoho dne totiž zjistily, že v kamnech bydlí strašidlo. Přesněji řečeno strašidlo z komína.

„Čmoudík jméno mé, strašidlo první kategorie,“ představil se tenkrát dětem docela maličký uličník v umolované čepici. Děti se tehdy pěkně vylekaly. Však kdo to kdy



viděl, aby se z kamen nejprve zaprášilo, pak v nich zakašlalo a nakonec z nich vylezl kluk celý špinavý od sazí? Nejprve se děti na Čmoudíka zlobily, vždyť jim provedl spoustu neplech. Nakonec se ale z nich a z Čmoudíka stali kamarádi.

Čmoudík se s nimi dokonce učil psát, počítat, a vůbec ze všeho nejraději měl čtení. Večer, když už byly všechny děti dávno doma, si rád krátil dlouhou chvíli čtením knížek. A potom taky strašně rád mlsal.

„Máš pro mě buchtý?“ vítal každé ráno Rozárku. A očička mu nadšením jen zářila.

„Mám,“ usmála se na něj Rozárka a Čmoudík se do nich hladově pustil.

„Hmmm... mňam... hmmm... mňam...“ mumlal si s plnou pusou spokojeně.

Když je snědl všechny do posledního drobečku, hned se zajímal: „Vítku, přinesl jsi mi tu novou dobrodružnou knížku?“ A měl obrovskou radost, když Vítek knížku vytáhl ze školního batohu. Samou radostí se s ní roztančil kolem dokola.

Se strašidlem byla ve třídě legrace. Navíc jim Čmoudíka všichni záviděli. Vždyť 2. B měla své vlastní strašidlo! A to byla pořádná senzace.

Jenže ten rok přišla hodně tuhá zima...







## Špióni a indiáni

„Brrr, to je zima!“ Maminka rychle zavřela okno a nařídila Vítkovi s Aničkou, ať si vezmou čepici a šálu. Strachovala se, aby nenastydli.

Do Vystrkova totiž přicházela zima. Celé dny foukalo. Vítr už dávno shodil ze stromů všechno listí a to se teď prohánělo ulicí. Zima pěkně zalézala pod kabát a barvila nosy na červeno. Po nebi se valily těžké černé mraky a vypadalo to, že každou chvíli začne sněžit.





Tohle Vítkovi s Aničkou vůbec nevadilo. Zimu totiž měli tuze rádi. Vůbec nejradši měli, když napadl sníh v noci a ráno na ně za okny čekalo bílé překvapení. To pak klidně vyběhli z domečku na konci ulice ještě v pyžamkách a ve sněhu se strkali a koulovali, dokud je maminka nezahnala zase zpátky domů.

„Copak jste se úplně zbláznili? Chcete skončit v posteli s rýmou?“ zlobila se vždycky maminka. To se ví, že Vítek s Aničkou nechtěli skončit s rýmou v posteli. Ale první sníh byl prostě nejlepší.

Jenže dneska ještě nebylo po sněhu ani památky. Zato mrzlo, až praštělo. Voda v kalužích po včerejším dešti byla zamrzlá, a kdykoliv něco řekli, u pusy se jim udělaly obláčky páry. Anička s Vítkem proto schválně dýchali ostošest a předháněli se, kdo udělá větší. Smáli se a cesta do školy jim rychle ubíhala.

Do školy se oba moc těšili. Těšili se na Čmoudíka i na ostatní děti. Už si tam našli spoustu prima kamarádů. Anička si nejvíc povídala s Rozárkou a culíkatou Terezkou. Vítek byl zase nejlepší kamarád s Kubou. Aniče se Kuba taky moc líbil. Měl krásně zrzavé vlasy a roztomile pihovatý nos.

Klučičí kamarádství ale nebylo jen tak. Ze začátku se zdálo, že se ti dva budou jen prát. Pořád se poštuchovali, handrkovali a jeden druhému nedělali nic dobrého. Dokonce je paní učitelka nechávala velmi často po škole. A právě na jedné takové „poškole“ objevili strašidlo z komína. Díky tomu se z nich stala nerozlučná dvojka.

„Neříkal jsi náhodou, že je to pěkněj hlupák a že bys mu nejradši dal do nosu?“ divila se Anička, když se jednou objevil Kuba u nich doma.

Jenže Vítek se jen smál a objal Kubu kolem ramen. „My už jsme dávno zakopali válečnou sekeru,“ vysvětlil jí a s Kubou si plácli tak, jak to znali od velkých kluků.

„Válečnou sekeru?“ vykulila Anička oči. „A kde jste ji vzali? A kam jste ji zakopali? A proč?“

„To se jen tak říká,“ vysvětloval Vítek.

„To teda neříká,“ bránila se Anička. „Já to teda ještě nikdy neslyšela.“



„Protože jsi holka,“ smál se jí Kuba.

„A protože nejsi indiánka,“ přidal se Vítek.

„To vy taky ne!“ odsekla Anička. „Protože indiáni se umí plížit tak potichu, že je nikdo neslyší. Navíc Vítek má všude čurbes a dupe jako slon. Ten by nikdy nemohl být indián!“

Vítek na ni vyplázl jazyk a zalezli si s Kubou do pokojíku. A Anička? Ta šla za maminkou, aby se jí zeptala, jak je to s těmi indiány doopravdy.

„Ty jsi moje rozumbrada, vid’?“ pohladila ji maminka po vláskách. „Jestli Vítek s Kubou zakopali válečnou sekeru, tak to znamená, že už se nechtějí hádat a že teď už jsou z nich kamarádi.“

„Kluci, no,“ čertila se Anička. „Začnou se spolu kamarádit a musí kolem toho dělat takový povyk. My se s holkama bavíme úplně normálně a žádný zakopaný sekery k tomu nepotřebujeme.“ To už tak bývá, kluci jsou prostě kluci.

Jenže tihle tři měli ještě jednoho velkého kamaráda. Tedy... ehm... velký moc nebyl, ale vydal za pět indiánů...

Ano, přeci Čmoudíka!

## Tady žádné strašidlo nebydlí!



Čmoudíka bylo všude plno. Sotva vešli Vítek s Aničkou do třídy, museli se smát. Čmoudíka bylo nejprve slyšet od kamen, jak si falešně prozpěvuje vánoční koledu. Tu, kterou se učili posledně na hodině hudební výchovy. Potom se vozil po tabuli nahoru a dolů. A za chvíli už hrál s kluky na schovávanou. Měl vždycky ohromnou radost, když se ho nikomu nepovedlo najít.

„Nenašli, nenašli,“ radoval se a vesele vyhazoval čepici do vzduchu.



„Však jsi takovej drobek, že se vejdeš do kapsy. To se ti to potom schovává,“ zlobil se Honzík. Ten totiž strašně nerad prohrával. Začal hned vymýšlet, kam všude se Čmoudík nesmí schovávat, prý aby to bylo spravedlivější. Ale než si stihli zahrát novou hru, strhl se před školou povyk.

Děti zvědavě vykukovaly z oken a snažily se zjistit, co se to před školou děje. Stála tam spousta lidí a jeden přes druhého se překřikovali.

„Prý je tu strašidlo!“

„Kde je to strašidlo?“

„Chceme ho vidět!“ ozývalo se ze všech stran a pan ředitel se snažil celý ten dav uklidnit.

Ve škole už byli na zájem o Čmoudíka zvyklí. V 2. B se dveře s návštěvami netrhly. Každý chtěl Čmoudíka alespoň vidět nebo si s ním udělat fotku na památku. A Čmoudík? Ten si zájem o svou maličkost náležitě užíval. Mával na všechny, kteří stáli venku ve frontě. Ochotně se zubil do fotoaparátu a rozdával podpisy na všechny strany. A vůbec mu nevadilo, že mu v podpisu chyběla dvě písmenka. Namísto Čmoudík se všem podepisoval jako Čudík.

„Prosím vás, utište se!“ volal pan ředitel, ale v tom hluku ho nebylo vůbec slyšet.

Až když mu přišel na pomoc pan školník a zapískal na píšťalku, povedlo se všechny utiшит.

„Běžte, prosím, všichni domů. Rušíte nám vyučování. Dětem už začala první hodina a kvůli hluku z ulice se





nemohou učit. Tak se prosím rozejděte,“ požádal je pan ředitel. To se ale lidem, kteří se přišli podívat na Čmoudíka, vůbec nelíbilo.

„Proč nám ho nechcete ukázat?“ vykřikl pán v modrých montérkách a se zelenou hučkou na hlavě.

„Jo? My ho taky chceme vidět!“ přidala se k němu paní v tlustém zimním kabátu.

„Hele, támhle je!“ vykřikl někdo a ukázal do okna 2. B. Tam se zrovna objevil zvědavý Čmoudík a vesele na všechny mával.